

ДЖЕФРИ АРЧЪР АКО НЕ БЕШЕ ПОСЛУШАЛ СЪВЕТА НА БАЩА СИ...

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

Арнолд Бейкън щеше да е натрупал цяло състояние, ако не бе послушал съвета на баща си.

Арнолд бе банкер, поне така пишеше в паспорта му. За онези от вас, които държат на прецизните уточнения, той бе директор на клона на банка „Баркли“ в Сейнт Олбънс, Хартфордшър, което в банкерските среди е равносилно на капитан на платените части на Кралската армия.

В паспорта му бе записано, че е роден през 1937 г., висок един и седемдесет и седем, с пясъчноруса коса, без отличителни белези — въпреки че по челото му се бяха врязали няколко бръчки, което само доказваше, че често се мръщи.

Беше член на местния Ротари Клуб (почетен касиер), на Консервативната партия (вицепрезидент на местния клон) и бивш секретар на фестивала в Сейнт Олбънс. През шейсетте години бе играл ръгби в отбора на Олбънс, а през седемдесетте — крикет. Единственото му активно физическо занимание през изминалите две десетилетия, си оставаха редките участия в някоя и друга игра на голф с противник политик. Арнолд наистина нямаше физически недъзи.

По време на срещите за голф, Арнолд често се опитваше да убеди противника си, че никога не е трябвало да се захваща с банкерство. След като години наред отпускаше заеми на клиенти, решени да започнат свой собствен бизнес, той стигна до извода, че предприемчивостта и находчивостта са в кръвта му. Ако не бе послушал съвета на баща си и не го бе последвал по стъпките му в банката, един господ знаеше на какви постижения щеше да се радва в момента, какви висоти щеше да е достигнал.

Партньорът му кимаше отегчен, след това се съсредоточаваше за безупречно точен удар, за да не му се налага да черпи в края на играта.

— Как е Дирдри? — попита противникът, докато двамата се връщаха към клуба.

— Искате да купувате нов сервиз за храна — отвърна Арнолд, а събеседникът му остана леко учуден. — Не мога да разбера какво му е на старият сервиз „Коронейшън“.

Когато стигнаха на бара, Арнолд погледна часовника си и едва тогава поръча чаша светло за себе си и джин с тоник за победителя. Бързаше, защото Дирдри щеше да го чака да се прибере след половин час. Спря да бърбори едва когато друг член на клуба започна да

разказва последните слухове, плъзнали за съпругата на капитана на клуба.

Дирдри Бейкън, многострадалната съпруга на Арнолд, се бе примирила, че съпругът ѝ е непоправим, и няма смисъл да се надява нещата да се обърнат. Имаше свое мнение какво щеше да се случи с Арнолд, ако не бе последвал съвета на баща си, но отдавна бе престанала да го споделя. Докато бяха сгодени, за нея Арнолд Бейкън бе „изгодна партия“. Ала годините минаваха, очакванията ѝ ставаха все по-реалистични, а след като роди две деца — момче и момиче, животът на домакия я погълна — не че някога бе обмисляла сериозно друга възможност.

Сега децата бяха вече големи. Джъстин бе постъпил като чиновник в адвокатска кантора в Челмсфорд, а Вирджиния се омъжи за местно момче, за когото Арнолд казваше, че е служител в железниците. Дирдри бе много по-точна и съобщи на приятелките си във фризьорския салон, че е машинист.

През първите десет години от брака, семейство Бейкън ходеха на почивка в Борнмаут, защото родителите на Арнолд бяха ходили там цял живот. Най-сетне отидоха до Коста дел Сол, но това стана едва след като Арнолд прочете в лятната притурка на „Дейли телеграф“, че повечето директори на банки ходят там през август.

Години наред Арнолд обещавахе на съпругата си, че ще измислят „нещо специално“, за да отпразнуват двацет и петата годишнина от сватбата си, въпреки че така и не уточни какво според него означава „нещо специално“.

Едва след като прочете в тримесечното списание на банката, че Андрю Бъкстън, председател на „Барклис“, през лятото щял да отиде на плаване около гръцките острови с частна яхта, Арнолд писа на значителна част от многобройните туристически агенции, които предлагаха круизи, с молба да му изпратят брошури. Получи стотици лъскави страници и избра седемдневен круиз на „Принцеса Корина“. Щяха да отплават от Пирея, да обиколят гръцките острови, а последната им спирка бе на остров Миконос. Единственият принос на Дирдри към решението бе, че предпочита да отиде отново на Коста дел Сол и да похарчи спестените пари за нов сервиз за храна. Остана очарована, когато в една от брошурите прочете, че гръците се славели с керамичните си изделия.

Докато се качат на автобуса, който да ги откара на Хийтроу, на подчинените на Арнолд, на познатите от Ротари клуб, дори на някой от по-важните клиенти им бе дошло до гуша да им се напомня как Арнолд ще прекара лятната си отпускат.

— Ще направя обиколка на гръцките острови с кораб — хвалеше се той. — Също като председателят на банката, Андрю Бъкстън.

Ако някой попита Дирдри какво ще правят двамата с Арнолд през лятото, тя казваше, че са се записали на седемдневна екскурзия, че се надява по време на пътуването да успее да купи нов сервиз за храна.

Старият сервиз „Коронейшън“, подарък от родителите на Дирдри за сватбата, колкото и да бе тъжно, бе намалял почти наполовина. Част от чиниите бяха счупени, а златните коронки и скиптри почти не се виждаха.

— Аз така и не разбирам какво му е на стария — отбеляза Арнолд, когато съпругата му повдигна въпроса за пореден път, докато чакаха на Хийтроу в залата за отвеждане към самолета.

Дирдри не си направи труда да изброи за кой ли път недостатъците му.

През по-голямата част от полета до Атина Арнолд не спря да се оплаква, че самолетът е пълен с гърци. Дирдри прецени, че е безсмислено да изтъква, че след като са си направили резервация за „Олимпик Еървейз“, това е напълно нормално. Освен това знаеше, че той няма да пропусне да подчертае, че по този начин са спестили двайсет и четири лири.

Щом като се приземиха на международното летище „Хеленикон“, двамата летовници се качиха на автобус. Арнолд се усъмни, че подобно средство за обществен транспорт едва ли би било оставено в движение в Сейнт Олбънс, но въпреки това, рейсът ги достави здрави и читави в центъра на Атина, където Арнолд имаше резервация за хотел с две звезди (две гръцки звезди). Арнолд бързо откри местния клон на „Барклис“ и осребри един от пътническите си чекове, като обясни на съпругата си, че няма смисъл да носят повече пари, тъй като на борда на кораба всичко е платено. Той бе убеден, че така се държат находчивите хора.

Семейство Бейкън станаха рано на следващата сутрин, защото не спаха добре. Телата им непрекъснато се смъкваха в самия център на

неравния вдлъбнат матрак, ушите ги бяха заболели от твърдите като тухли възглавници. Още преди зазоряване Арнолд скочи от леглото и отвори широко малкия прозорец, който гледаше към заден двор. Протегна ръце и заяви, че никога преди не се бе чувствал по-добре. Дирдри предпочете да замълчи, защото вече събираше багажа.

Докато закусваха — похапнаха кроасани, за които Арнолд отсъди, че били като тесто, да не говорим, че се разпадали в ръцете му, бялото сирене миришело зле, а чашата му си остана празна, защото отказаха да направят чай — спориха дълго дали да се качат на такси, или да хванат автобус до кораба. Най-сетне и двамата стигнаха до заключението, че е най-разумно да повикат такси. Дирдри нямаше желание да се тъпче в горещия автобус, притискана от всички страни от потни жители на Атина, докато на Арнолд му се искаше всички на кея да видят, че слиза от автомобил.

Щом Арнолд плати сметката — едва след като провери особено внимателно цифрите, прецени, че може да се раздели с друг пътнически чек — повика такси и нареди на шофьора да го закара на кея. Пътуването се оказа значително по-дълго, отколкото очакваше, при това в стар автомобил без климатик, което не се отрази благоприятно на настроението на Арнолд.

Когато за пръв път зърна „Принцеса Корина“, Арнолд не успя да скрие разочарованието си. Корабът не бе нито голям, нито модерен, както му се бе сторило на лъскавата брошура. Имаше чувство, че председателят едва ли се е сблъскал със същия проблем.

Господин и госпожа Бейкън минаха по трапа и веднага ги отведоха в каютата им. Арнолд с ужас се втренчи в двете койки, мивката, душа и люка. Между леглата нямаше достатъчно място, за да могат да се преоблекат двамата едновременно. Банкерът се почувства длъжен да обясни, че точно тази кабина не е била показана в брошурата, въпреки че бе включена в тарифата за луксозно изпълнение в икономична класа. Сигурно брошурата е била подготвена от безработен брокер на недвижими имоти, реши той.

Арнолд излезе да обиколи палубата — занимание, което съвсем не му отне много време. По време на разходката се срещна с юрист от Честър, който бавно напредваше в обратната посока. След като Арнолд разбра, че Малкълм Джаксън е старши партньор във фирмата си, а

съпругата му Джоан е съдия, той побърза да им предложи да обядват заедно.

Щом си избраха ястия от шведската маса, Арнолд не пропусна възможността да уведоми новооткритите си приятели, че по природа е предприемчив и находчив човек и веднага се впусна в предълго обяснение за промените, които би направил в полза на по-ефикасното обслужване на „Принцеса Корина“, ако бе председател на въпросната корабна компания. (Страхувам се, че списъкът стана прекалено дълъг, за да го включим в краткия ни разказ.)

Юристът, на когото не му се бе налагало да изтърпява мненията на Арнолд преди, нямаше нищо против да слуша, докато Дирдри обсъждаше с Джоан надеждите да си купи сервиз на някой от островите.

— Гърците се славят с керамичните си изделия — не спираше да повтаря тя.

На вечеря двете двойки проведоха почти същия разговор.

Съпрузите Бейкън бяха уморени след първия си ден на борда, но така и не успяха да мигнат през нощта. Само че Арнолд за нищо на света нямаше да признае, макар че подскачаха непрекъснато в койките, докато корабът се мяташе в Егейско море, че би предпочел хотелът две звезди (двете гръцки звезди) с неравния матрак и твърдите възглавници пред койките, на които едва успяваха да се задържат.

След два дни прекарани в морето, корабът акостира на остров Родос. Повечето от пътниците побързаха да слязат по трапа, очаровани от възможността да прекарат няколко часа на сушата.

Арнолд и Малкълм се отправиха към местния клон на банка „Барклис“, за да осребрят пътническите си чекове, а Дирдри и Джоан се насочиха в обратна посока, за да търсят сервиз за храна. Щом влезе в банката, Арнолд незабавно уведоми управителя кой е и така осигури и на двамата с Малкълм малко по-висок курс при обмяната на валута.

Арнолд се усмихна на излизане от банката и спряха за миг на напечената от слънцето калдъръмена улица.

— Едно време трябваше да се заема с търговия — обърна се той към Малкълм, докато се спускаха надолу по хълма. — Досега да съм натрупал състояние.

Затова пък Дирдри не успя да открие бързо и лесно сервиза. Посети много магазини, качеството бе различно и тя бързо разбра, че

Родос се гордее с различните видове керамични изделия. Затова бе задължително да разбере кой от тях е най-тачен от местните и да открие магазин, в който се продаваха изделията му. Успя да се добере до ценната информация след като поговори с възрастна жена, облечена в черно, седнала тихо на един ъгъл на улицата. Откри, че някои от насядалите пред къщите си жени говорят развален английски. Докато съпругът ѝ се опитваше да спести няколко драхми, Дирдри научи каквото ѝ трябваше.

На обяд четиримата се срещнаха в малка таверна в центъра. Арнолд се опита да убеди Дирдри, че тъй като ще обиколят пет острова по време на екскурзията, най-разумно е да изчакат последното пристанище, за да купят сервиза.

— Цените несъмнено ще паднат — заяви Арнолд, — щом приближим Атина. — Говореше със самочувствието на предприемчив и много находчив човек.

Въпреки че Дирдри вече бе видяла комплект от трийсет и две части, който много ѝ бе харесал, а цената бе по джоба им, тя се съгласи с предложението на Арнолд, без да крие неудоволствието си. Примирението ѝ бе продиктувано от факта, че съпругът ѝ държеше всички пътнически чекове.

Когато корабът акостира в Хераклион на Крит, Арнолд вече се бе запознал с всички британци на борда и бе допуснал майор (от запаса) и съпругата му да обядват на тяхната маса — едва след като разбра, че новият му познат има банкова сметка в „Барклис“. Последва покана за вечеря, тъй като стана ясно, че майорът играел бридж с областния управител на Арнолд.

От този момент насетне Арнолд прекарваше безброй щастливи часове в бара, докато обясняваше ако не на майора, то на Малкълм — нито единият, нито другият го слушаше — защо не е трябвало да следва съвета на баща си и да постъпва на работа в банката, след като предприемчивостта и находчивостта са му в кръвта.

След като корабът направи престой на Санторини и потегли, Дирдри знаеше какъв сервиз иска да има и как най-бързо да открие майстора, от когото да пазарува. Арнолд обаче продължаваше да настоява, че трябва да изчакат да попаднат на по-богат пазар.

— Колкото по-голяма е конкуренцията, толкова повече падат цените — обясняваше той за хиляден път.

Дирдри знаеше, че няма никакъв смисъл да му казва, че цените растяха с всяка измината морска миля с приближаването към гръцката столица.

Парос бе поредното доказателство за подозренията на Дирдри — ако изобщо имаше нужда от доказателство — тъй като цените бяха значително по-високи, отколкото на Санторини.

„Принцеса Корина“ пухтеше към Миконос, а Дирдри си казваше, че макар и последното пристанище да им предложи задоволителен сервиз за храна, той едва ли щеше да е на цена, която могат да си позволят.

Арнолд не спираше да я убеждава със самоувереността на мъж, врял и кипял в такива неща, че всичко ще бъде наред. След това потри носа си с пръст. Майорът и Малкълм вече бяха разбрали, че най-доброто, което могат да направят в негово присъствие е само да кимат, за да му покажат, че не са заспали.

Дирдри бе сред първите, които се спуснаха по трапа, когато акостираха на Миконос в петък сутринта. Бе казала на съпруга си, че ще обиколи магазините, докато той се оправя в банката. Джоан и съпругата на майора с удоволствие придружиха Дирдри, която вече се бе превърнала в неофициалния експерт по въпроса за гръцките керамични изделия.

Трите дами започнаха обиколката си от северния край на града, а Дирдри въздъхна облекчено, когато откри, че на Миконос има много повече магазини, отколкото на останалите острови. Освен това научи с помощта на обичайните възрастни жени, облечени в черно, че градът си имаше всепризнат майстор, чиито творби можеха да се купят само от един магазин, „Къщата на Петрос“.

Щом Дирдри намери мястото, тя прекара времето до обяд да преглежда сервизите един по един. След два часа стигна до извода, че сервизът „Делфи“, изложен в средата на магазина ще бъде гордост за всяка домакиня в Сейнт Олбънс. Тъй като той бе на двойна цена в сравнение с другите, които бе видяла на останалите острови, знаеше, че Арнолд ще го отхвърли заради сумата.

Когато трите дами си тръгнаха от магазина, за да обядват със съпрузите си, пред тях изскочи красив младеж със смачкана тениска и протрити дънки, с доста прораснала брада и попита:

— Вие англичанки ли сте?

Дирдри спря и се вгледа в наситеносините очи на младежа, но така и не му отговори. Приятелките ѝ продължиха по калдъръмения път и ускориha крачка, преструвайки се, че непознатият не ги e заговорил. Дирдри му се усмихна, а той отстъпи, за да може тя да мине. Арнолд я бе предупредил да не започва разговори с местните.

Когато пристигнаха в ресторанта, където се бяха разбрали да се срещнат за да обядват, трите дами откриха съпрузите си да надигат бутилки вносна бира на бара. Арнолд обясняваше на майора и Малкълм защо е отказал да плати членския си внос за Консервативната партия.

— Няма да им дам и петак — настояваше разпалено той, — докато не сложат Камарата в ред.

Дирдри подозираше, че нежеланието му да плаща е свързано с провала му по време на изборите за председател на местната организация.

През следващия час Арнолд даде мнението си по какви ли не въпроси — от намалените разходи за отбраната, до пътуванията и самотните майки, все въпроси, които не одобряваше. Когато най-сетне им донесоха сметката, той прекара доста време, за да провери отново и отново всичко, което бе включено, а след това отдели още толкова време, за да пресметне кой колко трябва да даде.

Арнолд вече се бе примирил, че трябва да отдели част от следобеда, за да се заеме лично с пазаренето за сервиза, който Дирдри бе харесала. Останалите се съгласиха да тръгнат с тях и да наблюдават как действа човек, на когото предприемчивостта и находчивостта са в кръвта му.

Когато Арнолд влезе в „Къщата на Петрос“, той веднага призна, че Дирдри е открила „точното нещо“. Непрекъснато повтаряше заключението си, за да докаже, че е бил прав още от самото начало, като е настоявал тя да изчака с покупката, докато слязат на последното пристанище, преди да вземе окончателно решение. Така и не бе забелязал, че цените се бяха покачвали с всеки остров, а и Дирдри не си направи труд да му каже. Поведе го към сервиза „Делфи“, аранжиран на маса в средата на магазина и се помоли на ум. Всички се съгласиха, че наистина е прекрасен, ала когато Арнолд разбра каква е цената, поклати тъжно глава. Дирдри бе готова да недоволства, но също като клиентите му, с течение на годините бе разбрала какво

означава това изражение по лицето на съпруга й. Затова се примири, че ще се наложи да се сдобие със сервиза „Фарос“ — изключителен, но далеч не така красив, а и много по-скъп от подобни сервизи на останалите четири острова.

Трите жени започнаха да подбират изделията, които възнамеряваха да купят, докато съпрузите им побързаха да ги уведомят с какви пари разполагат. След като направиха избора си, Арнолд прекара доста време в пазарлък със съдържателя на магазина. Най-сетне успя да свали двайсет процента от общата сума. След като се уточниха за цифрата, Арнолд бе изпратен да намери английска банка, за да осребри необходимите пътнически чекове. Стиснал паспортите и подписаните чекове в ръка, той се отправи в неизвестна посока, за да изпълни възложената му мисия.

Щом излезе на тротоара, младежът, който бе заговорил Дирдри, изскочи пред него и попита:

— Вие англичанин ли сте?

— Естествено — отвърна Арнолд, заобиколи го и продължи с бърза крачка, за да избегне разговора с този неугледен индивид. Както само бе казал на майора, докато обядваха, *Timeo Danaos et dona ferentis*^[1]. Това бе бегъл спомен от часовете по латински в гимназията.

След като избра подходящата банка, Арнолд влезе направо в кабинета на управителя и осребри чековете на всички на малко по-изгоден курс, отколкото бе изложен на таблото. Доволен, че е спестил петдесет драхми, той се отправи отново към „Къщата на Петрос“.

С искрено неудоволствие видя, че младежът все още дебне на тротоара пред магазина. Арнолд реши, че няма смисъл да удостои небръснатия грубиян дори с поглед, но чу думите му.

— Искаш ли да спестиш пари, англичанино?

Арнолд застина на място, както би направил всеки, на когото предприемчивостта и находчивостта са в кръвта, обърна се и огледа по-критично наглия младеж. Канеше се да продължи когато младежът отново заговори.

— Знам къде същите керамични изделия са на половин цена.

Арнолд се поколеба отново и надникна през витрината на магазина. Приятелите му бяха седнали и очакваха завръщането му, а на щанда бяха подредени шест огромни пакета, които чакаха новия си собственик.

Арнолд се върна и погледна внимателно неграмотния чужденец.

— Грънци идва от село, наречено Калафатис — продължи младокът. — Пътуването с рейс само половинка час, а всичко на половин цена.

Докато Арнолд обмисляше чутото, ръката на младия грък се протегна с надежда. Арнолд извади банкнота от петдесет драхми от пачката, която му бяха дали в банката, готов да изгуби печалбата от смяната на валута заради информация, която правеше чест на предприемчив и находчив човек, а след това се върна гордо в магазина.

— Направих невероятно откритие — обяви той и ги привика в един ъгъл, за да сподели с тях безценната информация.

Дирдри не бе убедена, докато Арнолд не предложи:

— Ако е така, ще може да си позволим дори сервиза „Делфи“, мила. Както и да е, защо да плащаме двойно, след като единственото неудобство ще бъде едно пътуване с автобус, при това само за половин час.

Малкълм кимна в знак на съгласие, докато изслушваше мъдрите съвети на опитния си приятел, дори майорът, който бе започнал да мърмори недоволено, най-сетне бе убеден.

— Щом отплаваме за Атина рано тази вечер — заяви майорът, — трябва да се качим на следващия автобус за Калафатис.

Арнолд кимна и без да каже и дума повече поведе бандата си навън, отминавайки с безразличие пакетите, оставени на щанда.

Вече на улицата, Арнолд с облекчение разбра, че младежът, който му бе дал информацията вече не се мярка наоколо.

Застанаха на автобусната спирка, където Арнолд с неудоволствие установи, че още някои от спътниците им на кораба бяха застанали на опашка, отпразнили се в същата посока. Чакаха четирийсет минути под палещото слънце, докато най-сетне пристигна раздрънкан автобус. При вида му сърцето на Арнолд се сви.

— Само си помислете колко пари ще спестите — каза той, когато забеляза отчаянието по лицата на приятелите си.

Пътуването през острова може и да отнемаше половин час, ако пътуваха с рейндж ровър, който нямаше причина да спира, ала шофьорът спираше на всеки, който пожелаеше да се качи, въпреки че официално нямаше спирки. Пристигнаха в Калафатис час и двайсет минути по-късно. Дирдри бе изтощена още преди да слезат от

раздрънканото возило, на Джоан цялата тази работа ѝ бе омръзнала, а съпругата на майора я измъчваше мигрена.

— Рейс не продължава — заяви шофьорът, когато Арнолд и приятелите му заслизаха. — Тръгва на Кора един час. Последен рейс днес.

Малката банда погледнаха към тесния криволичещ път, който водеше към работилницата.

— Ако не друго, пътуването си струваше заради гледката — задъхваше се Арнолд, когато спря по средата и зарея поглед над Егейско море.

Приятелите му дори не си направиха труд да спрат и да погледнат, камо ли да споделят възторга му. След десет минути пеша достигнаха целта, а Арнолд най-сетне бе млъкнал.

Когато шестимата смазани от умора туристи влязоха в работилницата, бяха останали без дъх. Стояха като омагьосани пред красотата на многобройните полици с красиви изделия. Арнолд грейна доволно.

Дирдри веднага се зае със задачата си и бързо откри сервиза „Делфи“. Стори ѝ се още по-прекрасен, отколкото го помнеше, ала когато погледна етикета, който висеше от черпака на супника ѝ призля, защото откри, че цената е много малко по-ниска, отколкото в „Къщата на Петрос“.

Дирдри взе решение. Обърна се към съпруга си, който оглеждаше стойка за лули и заяви звънко, така че всички да я чуят.

— След като всичко е на половин цена, Арнолд, значи мога да купя сервиза „Делфи“?

Останалите четирима се обърнаха, за да видят как ще реагира един човек, на когото предприемчивостта и находчивостта са в кръвта. В първи момент Арнолд се поколеба, след това остави стойката за лула и каза:

— Разбира се, мила. Нали затова дойдохме тук?

Трите жени веднага се заеха да изберат каквото са си наумили и скоро на щанда се оказаха два сервиза за храна, два сервиза за чай, три вази, пет пепелника, две кани и кутия за хляб. Арнолд върна обратно стойката за лули.

Когато продавачът подаде на Арнолд сметката, той се поколеба отново, но усети погледите и на четиримата. С искрено неудоволствие

обмени останалите пътнически чекове, защото дори нямаше желание да погледне към неблагоприятния курс, обявен на витрината. Дирдри не каза и дума. Малкълм и майорът подписаха своите чекове, а по лицата им личеше задоволство.

След като платиха покупките си, шестимата туристи излязоха от магазина, натоварени с пликове. Щом поеха по криволичешия път, вратата на магазина се затвори зад тях.

— Трябва да побързае, ако искаме да хванем последния автобус — извика Арнолд, застанал на средата на пътя, за да заобиколи огромен кремав мерцедес, паркиран пред магазина. — Екскурзията си струваше — добави той и се затътри надолу по пътя. — Трябва да признаете, че ви спестих цяло състояние.

Дирдри излезе последна от магазина. Спря, за да подреди отново пликовете и с изненада забеляза, че голяма част от персонала на магазина са се подредили на опашка пред маса, отстрани на входа. Красив млад мъж със смачкана тениска и скъсани дънки раздаваше на всеки по един малък кафяв плик.

Дирдри не можеше да откъсне очи от младежа. Къде го бе виждала? Той вдигна поглед и тя се вгледа в дълбоките сини очи. В този момент си спомни. Младежът сви рамене и се усмихна. Дирдри отвърна на усмивката, взе пликовете и пое по пътеката след останалите.

Когато се качиха в автобуса, Дирдри чу хвалбите на Арнолд.

— Знаете ли, майоре, не трябваше да следвам съвета на баща си, не трябваше да се примирявам с живота на банкер. Аз съм от малкото хора, на които предприем...

Дирдри се усмихна отново и погледна през прозореца. В този момент младежът профуча покрай автобуса в огромния си кремав мерцедес.

Той се усмихна, махна й, а автобусът продължи по прашния път към Миконос.

[1] Timeo Danaos et dona ferentis (лат.) — Страхувам се от данайците и когато носят дарове. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.